Літос. Про книгу Галини Могильницької

Жанр/форма: Літос
Зведення: Книга Галини Могильницької "Літопис" (або Камінь із пращі правди на розбиття митрополичного блудословія)" - яскравий зразок сучасної полемічної літератури. У ній із посиланням на історичні релігійні та релігієзнавчі джерела обґрунтовується необхідність створення в Україні єдиної Помісної Української Православної Церкви як гаранта повноцінного духовного й національного відродження нашого народу. Ця книга - відповідь на заяву митрополита Одеського й Ізмаїльського Агафангела "На крути своя. Рух против православия", який за вивіскою Української Православної Церкви приховує і московську суть.

Хоча всі основні перипетії стосовно історії і політики москвинської церкви мені були відомі з багатьох наукових джерел, книгу Галини Могильницької «Літос (або Камінь із пращі правди розбиття митрополичого блудословія)», Броварі, Українська ідея, 2006 прочитав уважно і з великою насолодою.

Прекрасна авторка, знавець української історії і патріот нашої Вітчизни п. Галина належно відчитала агента Москви в Україні Агафангела, який ховається під обладунками митрополита Одеського й Ізмаїльського та веде розгнуздану, всуціль безграмотну, але нахабну роботу задля знищення України як незалежної держави.

У книзі є текст «Заявлєнія Митрополита Агафангела», який вражає дивовижною безграмотністю. Агафангел чимось нагадує отих бородачів, яким Петро І бороди відрубував, а вони плакали. Прямо таки не віриться, щоб таке одоробло московські добре вишколені спецслужби (це треба визнати) показували українцям, підриваючи свій авторитет. Певно в тих спецслужбах є наші люди, Слава Богу!

Коли читаєш вище назване „Обращеніє" Агатангела, виникає образ парашутиста-шпигуна, якого спорядили в чужу країну з надто примітивною інструкцією. Такому тульському мужику діяти б штиком трьохлінійки, а його пристебнули до словоблудія.

У книзі авторка розповідає немислимі речі, що буцім то власність церковних громад (храми, майно, землю і т.ін.) московські прислужники в рясах інтенсивно приватизують не у власність релігійних громад, а у власність Московського патріархату; але ж це вже злочин з боку президента та законодавчої влади України. Нашій державі абсолютно необхідно скасувати такі приватизації і закріпити Законом все це у власності громад віруючих без права вивозу церковної власності з України.

Здається, на жаль, що авторка або недооцінює, або не знайома, або не визнає новітніх надбань біблеїстики. «Господь наш, зійшовши на землю в людській і Божій сутності, якщо я не помиляюся, ствердив Закон, даний ще Мойсеєві, та дав нову Заповідь – Заповідь Любові!», — пише п. Галина.

Помиляєтеся, на жаль, п. Галино. А так хотілося б читати у Вашій прекрасній манері виклад судження стосовно уже очищеного від фарисейських вставок Христового вчення.

Сповідальник не сфальсифікованого фарисеями вчення Ісуса Христа.